

Ik kan weer moeder zijn

‘Ik kan weer moeder zijn’

Chantal Jolink (34) woont met haar vriend en hun twee kinderen in het Gelderse Terborg. Sinds haar 6e heeft ze psoriasis. Drie jaar geleden werden haar klachten heviger en kreeg ze ook gewrichtspijn. Chantal belandde een jaar lang in de ziektewet. Deze periode was moeilijk, maar heeft haar ook sterker gemaakt. Na de diagnose artritis psoriatica en het vinden van de juiste behandeling is haar leven veranderd.

Als kind had ik zware astma, ik lag vaak in het ziekenhuis. Toen ik 5 jaar was verdween de astma, maar daar kwam de psoriasis voor in de plaats. Ik zat van kop tot teen onder, en dat werd niet minder toen ik volwassen was. Niets hielp tegen die plekken.

Ik ben veel gepest. Mensen spuugden op straat of zei - den: ‘Oh wat vies!’ Zelfs in de zomer droeg ik een coltrui, ook bij mensen die ik vertrouw. Ik heb sinds mijn 13e verking met mijn vriend, en mijn schoonvader zei soms: ‘Joh, we weten wat je hebt, doe toch een shirt aan.’ Maar ik schaamde me.

Speciale school

In groep 4 was het pesten zo erg, dat mijn leraar ingreep. Hij had zelf ook psoriasis en begreep hoe dat is. Door hem kwam ik op de Arnhemse Buitenschool. Mijn klas - genoten hadden onder andere kanker, leverziekten en diabetes. De school had een medische staf, die ons verzorgde. Ik werd uit de klas gehaald om te worden ingezalfd. Maar omdat iedereen wel iets had, voelde ik me niet alleen.

Pesten en kleineren was daar verboden. Deed je het toch, dan bracht de directeur je eind van de middag persoonlijk naar huis en vertelde je ouders wat je had gedaan. En drie keer per week kregen we judo-les van een gepensioneerde wereldkampioen, zo leerden we sterker in onze schoenen te staan.

In de zorg werken

Misschien kom het door die school dat werken in de zorg me altijd heeft getrokken. Mijn eerste stage was in het verzorgingshuis waar oma woonde. Elke pauze lunchte ik met haar. Daarna heb ik jarenlang in de thuiszorg gewerkt. Er was daar veel begrip voor mijn psoriasishuid. Als ik bijvoorbeeld handschoenen droeg om mijn huid te beschermen, werd dat niet persoonlijk opgevat door cliënten.

Het was een drama

Drie jaar geleden kreeg ik opeens knobbels in mijn nek en stegen mijn leverwaarden. De dermatoloog wilde tijdelijk stoppen met mijn medicatie. Dat ging even goed, toen kwam er een enorme uitbraak.

Het was een drama. Ik had meer plekken dan ooit. Ik kreeg ook blaren en mijn huid sprong open. En daar -

naast deed mijn lichaam zeer. Opstaan ging moeilijk. Mijn benen waren zó zwaar, ik kon ze bijna niet bewegen. Mijn vingers waren dik en gevoelig. Alles kostte me moeite. En ik was zó moe...

Automatische piloot

Ondanks alles ging ik door met mijn drukke leven, op de automatische piloot. Ik wilde mijn werk en mijn gezin draaiende houden. De jongste was 2 jaar en hele dagen thuis. De oudste van 7 jaar, ging naar school en was 's middags ook thuis. Maar ik kon eigenlijk niets met hen doen. Ik was prikkelbaar en had steeds het gevoel dat ik faalde als moeder.

Nu is het klaar

Ook op mijn werk werd het steeds zwaarder. Iets sim-pels als een cliënt ondersteunen bij het lopen deed te veel pijn aan mijn arm en mijn huid. Ik voelde me moe en ellendig, waardoor ik weinig geduld had. Ik werd iemand die ik niet wilde zijn. Mijn baas zei: 'Nu is het klaar, jij gaat eerst voor jezelf zorgen.' Toen ben ik een jaar de ziektewet ingegaan.

Leren loslaten

Mijn leven stond stil. Ik lag veel op bed en voelde me een buitenstaander. Ik miste de dagelijkse dingen, zoals samen erop uitgaan. Ik wilde zo graag mijn dochters kunnen optillen en knuffelen. Of gewoon, het huishouden doen. Ik ben best een 'poetsert', zelfs een propje op de vloer kon me al irriteren. Maar ik kon me niet bukken, dus bleven alle propjes gewoon liggen.

Ik heb toen geleerd om los te laten. Het hoefde allemaal niet meer perfect. Ook mijn schaamte liet ik los. Vriendinnen vroegen hoe het ging en ik durfde voor het eerst foto's te delen van mijn huid en van de heftige blaren. Ze steunden me en ik stopte met me zorgen maken over reacties. Ik realiseerde me: die huid hoort bij mij en ik heb een mooi leven, een lieve vriend en geweldige kinderen. Als iemand iets vervelends zegt: laat maar gaan.

Artritis psoriatica

Een vorm van reuma bij mensen met psoriasis, die ontstekingen en pijn in gewrichten veroorzaakt.

'Maak het leven leuk!'

Astrid Sibbes over haar leven met psoriasis en gewrichtsklachten.

'Jouw mening telt'

Psycholoog en communicatieonderzoeker Arwen Pieterse over samen beslissen.

Bent u een arts met voorschrijfbevoegdheid?

Bekijk exclusieve informatie op ons zorgverlener portaal

[Leer meer](#)

Source URL: <https://prod1.novartis.com/nl-nl/therapeutische-gebieden/reumatologie/ik-kan-weer-moeder-zijn>

List of links present in page

1. <https://prod1.novartis.com/nl-nl/nl-nl/therapeutische-gebieden/reumatologie/ik-kan-weer-moeder-zijn>
2. <https://prod1.novartis.com/nl-nl/nl-nl/therapeutische-gebieden/reumatologie/artritis-psoriatica>
3. <https://prod1.novartis.com/nl-nl/nl-nl/therapeutische-gebieden/reumatologie/maak-het-leven-leuk>
4. <https://www.zorgverlener.novartis.nl/therapeutische-gebieden/reumatologie/reumatologie>